

вехти и захвърлени роклички и ризи, останали като парцали отъ тѣхнитѣ дѣца. Хранѣха я съ отребкитѣ отъ трапезата малко по-добрѣ отъ куче, но по-злѣ отъ котка. Асла котката и кучето бѣха постоянни другари на обѣда ѝ. Козета ядѣше заедно съ тѣхъ подъ масата въ една дървена паничка.

Майката на Козета живѣеше въ далеченъ градъ и постоянно пишеше писма, или подобрѣ караше другитѣ да ги пишатъ, съ които питаше за дѣтето си. Тенардиерови винаги отговарѣха, че Козета е здрава и добрѣ.

Когато се изминаха шестѣтъ мѣсеца, майката не можа да дойде да си земе дѣтето, но прати уговоренитѣ 7 лева за момиченцето си. Тя много редовно пращаше всѣки мѣсецъ по 7 лева и поръчваше да гледатъ добрѣ дѣтето ѝ.

Година още не бѣ се сключило, Тенардие каза: не може да се подържа дѣтето съ 7 лева! И той писа на майката да праща 12 лева мѣсечно. Бѣдната майка, която знаеше, че дъщеря ѝ „расте здрава и весела“, не каза нищо и почна да праща по 12 лева.

Но Тенардиерица страшно мразѣше оставеното дѣте. Своитѣ тя обичише до полуда, а чуждото мразѣше като чумата. Колкото и малко да бѣше мѣстото, което заемаше Козетка, на Тинардиерица се струваше, че това сираче изпълня цѣлата кѣща и за нейнитѣ дѣца не остава мѣсто. За това тя своитѣ постоянно милваше, а Козета всѣки день биеше, хокаше и наказваше. Бѣдното и слабо дѣте нищо не разбираше и търпѣше постоянно бой и всѣкакви груби думи. Па и дѣцата на Тенардиерица, като гледаха, че майка имъ се отнася лошо съ Козета, почнаха и тѣ да ѝ се каратъ,